

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА
ФИДОСИЕВА
ВЯРА**

chitanka.info

*Казват, че вярата е семето на всяко чудо —
ако посееш злоба ще пожънеш злоба,
ако посееш любов ще пожънеш любов,
но ако посееш вяра ще пожънеш чудеса.*

Ако има вяра, това, което трябва да се случи, вече се е случило и една невидима нишка ни свързва с него така, че то и ние не може да се изгубим един за друг. Ако има вяра нишката от нас до Случилото се не е тази, която е от Случилото се до нас. Можем да изгубим вяра, ако изгубим посоките и.

Но вярата няма посоки... Тогава изгубени ли сме... Мислите са като семена разпръснати от вятъра. Много от тях покълват и техния плод ни радва или тревожи, но има други, които никога не успяват да покълнат и да родят.

Ние забравяме за тях, като част от нас остава затворена в тези семена и сякаш вибрира всяка Пролет. Ето защо те трябва да бъдат изровени и посяти наново, в друга почва... Добрия Стопанин знае защо.

Виждал ли си парашутчетата на глухарчето.

Илюзията за леко при тях идва от ефирната форма на горнището им. Но в долната си част живота се крепи в едно островърхо семенце. Независимо от сезона то търси точно определено място за сбъдването си, защото всяко парашутче носи живот. Но не това е важното. Нужна е почва и ласка... Бяхме ли добри стопани...

Спомнете си как се чувствате, когато изгубите в момента мисълта си.

Усещате някакво изтръпване или пропадане, сякаш нещо ви разпъва, нещо ви се изплъзва и колкото повече се опитвате да го хванете то бяга ли бяга.

Хлъзгавината се протича по вас като невидима нишка и сякаш увлича всичко останало, което още не сте изгубили. И като че ли всичко се понася по тази наклонена повърхнина с единственото желание да ви напусне.

Всеки миг в нас черното се превръща в бяло и обратно.

Част от черното, превръщайки се в бяло, понякога изчезва. Това са откъснати страници от книга. Ето защо трябва да намерим Автора, за да ги прочетем.

Трябва да се върнем до там, откъдето е спряло действието или мисълта и да видим сега как тогава са гледали очите ни. После... после е лесно... Гледаме, но вече виждаме, защото ние сме Автора. Заличили сме подписа.

Не винаги обаче се случва така. Автора и присъствието влизат в дълги неразбираеми спорове при написването на книга, която не зависи нито от единия, нито от другия. Това, което сме ние, е подредило преди безкрайност тези страници и да се спори по въпроса за подреждането им е като да се спори за прилива и отлива като дадености... Знаеш ли, не ни е нужен автора. Трябва ни вярата, че нещата, които се случват вече са се случили. Тя е в книгите ни още преди да знае, че ще ни има. Трябва да прочетем епилога преди да започнем живота си... Отначало... И да му повярваме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.